

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад було замовлено за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду. Для отримання додаткової інформації див. повне посилання на авторське право в кінці цього документу.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Інформаційне повідомлення з юриспруденції Суду № 153

Червень 2012 р.

Piruzyan проти Вірменії - 33376/07

Рішення від 26.6.2012 [Секція III]

Стаття 5

Стаття 5-3

Гарантії з'явитись на судові засідання

Законодавча заборона звільнення під заставу осіб, обвинувачених у скоєнні певних видів злочинів: *порушення*

Факти – Заявника арештували у жовтні 2006 року і взяли під ватру за звинуваченням у бандитизмі. Його перебування під вартою згодом кілька разів продовжувалось на підставах, що він міг втекти або перешкоджати слідству, що необхідні подальші слідчі дії, і що судовий розгляд ще триває. Заявнику також відмовили у звільненні під заставу на тій підставі, що злочин, у якому йому пред'явлено обвинувачення, національне право кваліфікує як «тяжкий», і тому стаття 143 § 1 Кримінально-процесуального кодексу забороняє звільнення під заставу, яке допускається лише якщо особа обвинувачується у злочині «малої і середньої тяжкості». Заявника зрештою звільнили у грудні 2007 року, після того, як було знято обвинувачення проти нього.

Право – Стаття 5 § 3

(а) *Неможливість звільнення під заставу* – Вирішуючи, звільнити чи взяти під варту підозрювану особу, влада повинна була розглянути альтернативні заходи для забезпечення присутності її чи його на судовому засіданні. Суд вже встановив порушення статті 5 § 3 Конвенції у ряді справ, у яких клопотання про звільнення під заставу було автоматично відхилене на підставі національного законодавства. У даній справі, клопотання заявника були залишені без задоволення на тій підставі, що стаття

143 § 1 Кримінально-процесуального кодексу забороняє звільнення під заставу, якщо злочини кваліфікуються як тяжкі або особливо тяжкі. Така автоматична відмова у клопотаннях заявника про звільнення під заставу, позбавлена будь-якого судового контролю за умовами його перебування під вартою, була несумісною з гарантіями статті 5 § 3.

Висновок: порушення (одноголосно).

(b) *Підстави для продовження утримання під вартою* – Для того, щоб обґрунтувати кілька постанов про продовження утримання заявника під вартою, національні суди спірались, по-перше, на ризик того, що він міг утекти або перешкоджати слідству, по-друге, що необхідні подальші слідчі дії, і що судовий розгляд ще триває. Щодо останнього, Суд відзначив, що потреба провести подальші слідчі дії або те, що судовий розгляд ще не завершено, не підпадає під жодні прийнятні підстави для попереднього затримання у розумінні статті 5 § 3. Щодо ризику того, що заявник міг втікти або перешкоджати слідству, національні суди обмежились повторенням у своїх рішеннях цих підстав у абстрактний і стереотипний спосіб, не вказуючи, чому вони вважають їх обґрунтованими. Загальне посилення на серйозний характер злочину, у якому обвинувачували заявника, не можна вважати достатнім виправданням. Отже, національні суди не надали «належних і достатніх» підстав для затримання.

Висновок: порушення (одноголосно).

Суд установив порушення статті 3 стосовно утримання заявника у металевій клітці під час судових засідань; порушення статті 5 § 1 щодо відсутності правової основи для утримання заявника під вартою між 19 лютого і 12 березня 2007 року; і два порушення статті 5 § 4 щодо неспроможності забезпечити змагальний судовий розгляд і рівність сторін, а також щодо відмови розглянути апеляцію проти затримання на єдиній підставі, що кримінальна справа вже не знаходилась на етапі досудового слідства.

Стаття 41: 8000 стосовно моральної шкоди; вимога стосовно відшкодування матеріальної шкоди залишена без задоволення.

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини
Це резюме, підготовлене Секретаріатом, не є обов'язковим для Суду.

Посилання на [Інформаційні повідомлення з юриспруденції](#)

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012.

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька мови. Цей переклад було замовлено за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду; також Суд не несе жодної відповідальності за його якість. Його можна завантажити з бази рішень Європейського суду з прав людини HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) або з будь-яких інших баз даних, в яких Суд його також розмістив. Його можна відтворювати в некомерційних цілях за умови, що будуть зазначені повна назва справи та посилання на авторське право і Цільовий фонд «Права людини». Для використання будь-якої частини цього перекладу в комерційних цілях слід звертатися за наступною адресою: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int